

Tour de Pirineos.

De titel dekt niet de hele lading, de reis gaat namelijk door de Franse Alpen door de Franse en Spaanse Pyreneeën en door de Picos de Europa naar Portugal.

Waar begin je aan als je een reis van drie weken gaat maken met 22 verschillende motorrijders. Verschillend maar met dezelfde hobby: motorrijden, met in het achterhoofd de gedachtegang om er samen iets leuks van te maken. Voor de rest is er geen overeenkomst tussen de deelnemers die uit alle windstreken van Nederland en zelfs daarbuiten komen. De een is vaker met een dergelijke reis geweest de ander gaat voor de eerste keer mee. Je weet niet wat je te wachten staat. Een reis van drie weken lijkt heel erg lang maar ben je er eenmaal aan begonnen dan vliegt de tijd voorbij.

De voorbereiding is voor de meeste deelnemers al een leuke bezigheid. Kijken waar je naar toe gaat, hoe wordt er gereden, wie gaat er allemaal mee, hoe zien de hotels eruit, het zijn vele vragen die je voor de reis probeert te beantwoorden. Bij een reis van drie weken kun je nog zo goed voorbereid zijn -wat absoluut nodig is- liepen dan gepland was.

avontuurlijk. Je mag zo nu en grootste

achteraf zul je zien dat er altijd bepaalde zaken anders

En dat maakt het ook een beetje spannend en

gaat tenslotte toch een motoravontuur aan en daar dan best eens iets onverwachts bijzitten. Het deel van de tijd zit je echter lekker op je motorfiets en rijdt je zonder problemen de aangegeven routes.

beetje plezierige Overigens krijgt

Verder moet je ook best een ervaren zitvlees hebben om het op een manier tot het einde vol te houden. je dat zitvlees vanzelf; als je maar volhoudt.

We beginnen de reis in grens. Voor deze reis zijn in

verassing hoe een en ander uitpakt in de diverse hotels. De een is wat zakelijk ingericht en een ander hotel ligt midden in een stad en straalt gezelligheid en veel sfeer uit. Het blijft voor de deelnemer steeds weer afwachten hoe het bed is en wat vooral belangrijk is kun je na een lange dag op de motor een biertje kopen en hoe is het eten geregeld.

noord-Frankrijk in Archamps net onder de Zwitserse totaal vijftien hotels geboekt en het is altijd toch wel een

Na de kennismaking en de overnachting in hotel BW Port du Sud Geneve Archamps gaan we nu van start om over 18 dagen terug te keren in dit hotel. We beginnen aan de tour de Pirineos. Voor je het weet zijn de weken om en ben je weer onderweg naar huis. In een dikke donderbui als toetje.

De reis begint in een nog redelijk vlakke omgeving maar al gauw nadat je het prachtige meer Lac D'Annecy gezien hebt kom je in de omgeving van de Alpen. De hoogste berg in de Semnoz is de Crêt de Châtillon, Ten zuiden van Annecy langs de D41. Op 1699 m biedt dit een panoramisch uitzicht. Het meest indrukwekkend is dat je –bij goed weer– de Mont Blanc kunt zien. Wie kent niet de de Alp d'Huez, de fameuze bergtop waar bij menigeen de bloedsomloop sneller ging stromen. Schitterende

beelden van een heroïsche strijd met de elementen zoals daar bijvoorbeeld Hennie Kuiper ooit reed. Maar uiteraard is het op de motor voor ons een even groot genot. Wat een pracht en wat een indrukwekkende omgeving. Toch rijden we er vrijwel onafgebroken door -op wat snelle foto's na- want we moeten natuurlijk wel op tijd in het volgende hotel zijn. Stel je voor je mist het diner. Onder Grenoble rijden we verder richting Valence waar we overnachten. De meesten van ons rijden met een GPS en dat zou toch eigenlijk heel makkelijk moeten zijn. Toch is er wel eens iemand die erg laat binnenkomt omdat hij onderweg ruzie kreeg met zijn GPS toestel. De kunst is natuurlijk om de route te vinden met zo'n ding. Het blijft echt zaak om wel steeds zelf na te denken waar je bent en hoe je op het eindpunt komt. Een kaart kan dan soms een uitkomst zijn.

In Castres was de volgende stop. Midden in een oud Frans stadje was het hotel te vinden. In een zeer smal winkelstraatje moesten we om de terrasje heen rijden om bij het hotel te komen. Een bijzonder sfeervol maar oud hotel waar we uitstekend hebben kunnen eten. s'Avonds een lekker terrasje of even de stad in voor een korte wandeling langs de grachten.

De volgende stop is in Bagnères-de-Luchon. Daar logeren we in een hotel zonder restaurant. Toch kon je binnendoor naar het ernaast gelegen restaurant en daar was het eten een streling voor de tong. Een uitstekend restaurant met goeie bediening. Voor een goed georganiseerde reis is het van groot belang dat het eten en slapen goed geregeld is. Later zou blijken dat dit niet altijd even gemakkelijk is.

De Pyreneeën omvatten een zeer groot aantal gebieden en landschapsstijlen en het is dan ook niet eenvoudig het gebergte onder één noemer samen te vatten. Gewoonlijk worden ze op basis van verschillen in structuur, klimaat en plantengroei in drie delen onderscheiden: de 'Atlantische Pyreneeën' (voor een groot deel samenvallend met Baskenland), de 'Centrale Pyreneeën' en de 'Mediterrane Pyreneeën'.

Castres.

We verlaten Valence en rijden verder naar Castres. Vrijwel direct steken we de Rhone over en rijden zuidwaarts richting La Voulthe sur Rhone. In Le Pouzin verlaten we de rivier en rijden richting Aubenas. Aubenas is een grote stad met een middeleeuwse stadskern. Castres is een gemeente in het Franse departement (regio Midi-Pyrénées) en telt 43.496 inwoners (1999). De plaats uit van het arrondissement Castres en het is een schilderachtig middeleeuws stadje dat sinds de 14 eeuw het centrum voor textielindustrie is.

Tarn maakt deel

Dat er soms wat andere gewoonten zijn is natuurlijk logisch en daar moet je maar mee leren leven. Je gaat tenslotte naar een ander land met een andere leefwijze. Zo is bijvoorbeeld in Frankrijk voor 11 euro een lunch te krijgen waar je je compleet klem kan eten, zoveel en bijzonder goed. Terwijl wij onze boterham eten, nemen Fransen de tijd voor een uitgebreide maaltijd. Veel werknemers eten dan samen buiten de deur. In sommige streken is het zelfs in de COA van de Fransen geregeld dat zij recht hebben op een betaalbare lunch.

Verhongerden hoeft je echt niet.

Na een prachtige avond op het terras en een goede nachtrust vertrokken we richting Pau. Ook nu weer -net als de meeste reisdagen trouwens- is de keuze tussen een lange en een wat kortere route mogelijk. De korte route was voor de liefhebbers van religie en toeristische trekpleisters natuurlijk niet te versmaden. Een rit over bekende cols in de Pyreneeën zoals de Col de Peyresourde, Col de Tourmalet, Col de Soulor, Col de Aubisque. Smaakmakers voor de motorrijder bij uitstek. Vervolgens kwam je door Lourdes een eveneens bekend klinkende naam. Dwars door Lourdes en door de vele toeristen die bezit hadden genomen van de straten en trottoirs. Voor wie het niet erg interessant was om een basiliek te bezoeken of een souvenir te kopen was er de gratis bui die later uitgelegd werd als zijn Lourdes water. Of het geholpen heeft weet ik niet maar er zijn in ieder geval geen ernstige ongelukken gebeurd tijdens deze drieweeks reis. Een kleine valpartij van een deelnemer leverde wat schade op. Hij kon echter gewoon verder rijden.

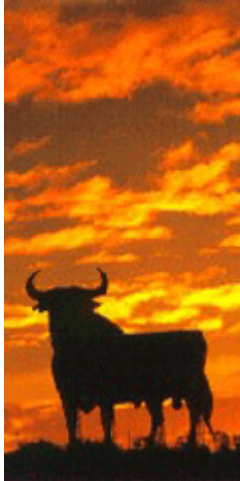

In Pau sliepen we in een kolossaal hotel midden in de stad. Het kolossale zat meer in het gebouw en de leeftijd ervan dan in de kwaliteit. Maar goed een reusachtige kamer een bed en gelegenheid om te douchen en het toilet te gebruiken was aanwezig. Overigens was dit in alle hotels aanwezig. Een eigen kamer met douche en toilet is wel het minimale waar je op kunt rekenen.

De weg vinden in een stad als Pau is met de huidige GPS apparaten geen enkele probleem en ook het vertrek naar Pamplona verloopt daardoor soepel. We vertrekken richting Spaans Baskenland. Baskenland ligt deels in Frankrijk en deels in Spanje. Als je de afgelopen jaren het nieuws gevolgd hebt weet je dat daar een fanatiek stel mensen de zelfstandigheid van Basken nastreeft.

Onderweg komen we langs een aantal aardige bergpassen zoals bijvoorbeeld de Col de Soudet in het Franse Baskenland. Dit is een beklimming tussen de plaatsen Bayonne en Pau. Vaak wordt hij beklommen in de Ronde van Frankrijk. Het is een zeer lange beklimming, die rustig begint, maar na 10 km echt steil is. Vanaf 11-10 km voor de top blijft het stijgingspercentage steeds rond de 8% procent, met uitschieters naar 10,5%.

Later kom je in het plaatsje Arneguy, dit ligt tegen de Spaanse grens aan. We blijven echter nog even in Frankrijk. In dit park valt gemiddeld jaarlijkse neerslag van 2000 liter per vierkante meter. Vlak voor de Frans Spaanse grens passeren we de col d'Ispeguy.

We komen nu duidelijk in het Basken-land. Baskenland -Baskisch: Euskal Herria, Spaans: País Vasco, Frans: Pays Basque is een regio in Europa. Het is gelegen in Spanje en Frankrijk aan de westelijke uitlopers van de Pyreneeën en aan de Golf van Biskaje. Op een totale oppervlakte van bijna 20.700 km² (d.i. half zo groot als Nederland) wonen ongeveer 3 miljoen mensen. Het gebied is de woonplaats van de Basken. Ongeveer een kwart van de totale bevolking spreekt Baskisch. Uiteindelijk komen we in de welbekende stad Pamplona. Bekend om het stierenrennen door de straten.

We blijven twee nachten in deze Spaanse stad. Pamplona staat bekend als groene stad. Een kwart van de oppervlakte van de stad bestaat uit tuinen en bossen. Een prachtige stad om een dagje iets anders te doen. De keuze is aan de deelnemer zelf iets te bedenken. Natuurlijk kun je de motor pakken en je eigen rondje rijden of je pakt de uitgezette route van ca. 300 kilometer. Wat ook een mogelijkheid is; een rustige dag in Pamplona door brengen..

De stad Pamplona, die door de Romeinen is gesticht, was in de middeleeuwen de hoofdstad van een rijk dat zich uitstrekte tot ver voorbij de Pyreneeën. Oorspronkelijk werd er Baskisch gesproken. Daarna heeft de stad eeuwenlang de invloed van Frankrijk ondergaan. In de 16e eeuw werd Pamplona, net als het grootste deel van het koninkrijk Navarra, ingelijfd bij Spanje.

Verder maar weer en dan nu richting de Picos de Europa. Een fantastisch gebied met schitterende natuur en mooie wegen.

Artziniega (officieel, Baskisch) of Arceniega (Spaans) is een van die vele klein plaatsjes die we passeren. Hieronder een foto van de omgeving.

De Picos de Europa (letterlijk: "Pieken van Europa") is een bergketen in het noorden van Spanje,

onderdeel van het Cantabrisch Gebergte, waarvan het het hoogste deel vormt. De bergketen ligt zo'n 20 km ten zuiden van de Spaanse noordkust

op de grens van de autonome regio's Asturië, Cantabrië en Castilië en León.

De Picos bekijken: en de mist in. De Picos ze moeten een geweldig uitzicht bieden althans volgens de enkeling die hier eerder was. Het hotel -Mirador de la Franca- dat heel pittoresk aan zee ligt, bleek ook nadelen, het was behoorlijk koud en mistig die morgen. En dat op de dag dat we de Picos gingen bekijken. Degene die dacht daarom maar niet even 'niet naar boven' te rijden, omdat er niets te zien was door de mist, kwam bedrogen uit. Halverwege de Picos was de mist verdwenen en reed je als het

ware boven de wolken. Een prachtig gezicht waar maar weinigen van genoten hebben. Enfin op de terugweg komen we er weer langs en dan maar hopen dat het beter weer wordt.

In Lugo weer een goed hotel en uiteraard weer vele verhalen over landschappen, bochten, koffie en lekker eten onderweg. De korte route via Santiago de Compostela was opgenomen voor de liefhebbers van bedevaartsoorden en hun daarbij behorende toeristische souvenirwinkeltjes.

De pelgrimsroutes naar Santiago de Compostella in Frankrijk kennen een systeem van routes naar het bedevaartsoord Santiago de Compostella in Spanje, waar zich het graf van de apostel Jacobus zou bevinden. De routes in Frankrijk zijn sinds 1998 opgenomen in de Werelderfgoedlijst van UNESCO.

Ongetwijfeld te wijten aan de bedevaartsoorden die we aangedaan hebben waren er bijzonder weinig moeilijkheden tot nu toe en dat is natuurlijk best bijzonder wanneer je met tweeëntwintig man zoveel kilometers maakt. Na Lugo werd de laatste etappe naar het verste punt een warme en zweterig tocht. Het eindpunt in Porto was niet anders bereikbaar dan via vele dorpen en voorsteden in het uitgestrekte Groot Porto gebied, waar je niet erg opschoot. En dat met 36 graden in de hete zon. Qua rijden was dit zeker de minste route. In Porto was weer een ‘rustdag’ gepland zodat iedereen weer kon doen wat hij leuk vond. Er waren zelfs rijder bij die al op zoek gingen naar nieuwe banden. Of ze zijn niet op nieuwe vertrokken of ze hebben fors gereden maar er was een aantal bij dat beslist een bandenwissel nodig had. Porto is natuurlijk een prachtige stad om te bezoeken maar toch werd de beschikbare route ook goed gebruikt. Ook weer lekker warm maar de route was niet al te lang en een pilsje smaakt daarna uitstekend.

Porto (ook wel Oporto) is een Portugese gemeente en havenstad in het noordwesten van Portugal, aan de Costa Verde. De stad is gebouwd aan de noord oever van de rivier de Douro.

De stad was in 2001 culturele hoofdstad van Europa, samen met Rotterdam. Het is de op één na grootste stad van Portugal (na Lissabon). In 2008 had de stad 240.000 inwoners, en het hele gebied Groot Porto 1.8 miljoen inwoners.

Dat je na een lange reis als deze, een dag later alweer aan de terugreis begint is een vreemd gevoel. Je gaat terug naar huis maar moet nog wel even zo'n slordige 3000 kilometer afleggen door de Spaans Pyreneeën en de Frans Alpen. Maar goed daar kwamen we voor; nog steeds een feest dus.

Hoe de deelnemers met elkaar begaan zijn blijkt wel uit het volgende verhaal. Bij de prachtige klinkende naam Miranda de Ebro stond een Pan European plotseling stil voor het hotel. Nu is dat ook de bedoeling zou je zeggen maar het probleem was dat de Honda niet meer wilde starten en dus in de parkeergarage geduwd moest worden. Met geen mogelijkheid kreeg de deelnemer zijn motorfiets weer aan de gang. Steeds meer deelnemers kwamen erbij met voornamelijk goede raad. Enkelen waren echter aan het sleutelen om de motor weer aan de gang te krijgen. Met geen mogelijkheid kreeg men het ding aan de gang. Dan maar de afsleep dienst bellen en proberen de motor en zijn bestuurder op een nette manier terug naar Nederland te krijgen. Na vele uren kwam er uiteindelijk een plaatselijke sleepdienst uit een

stadje 60 kilometer verderop. Ook deze man wist niet hoe een en ander geregeld kon worden om de zaak op te lossen. Althans niet direct op die avond. Bellen, sleutelen, nog eens bellen, ideeën van deelnemers uitproberen, nog maar een keer naar Nederland bellen naar de monteur van de Honda. Uiteindelijk heeft die na veel vijven en zessen de mensen in Spanje op weg geholpen om de alarminstallatie -want daar zat de fout- uit te schakelen. Het werd een uur 's nacht maar de motor liep weer en de deelnemer kon de andere dag weer lekker toeren met de rest van de club. Ik neem absoluut mijn petje af voor de vriendendienst die daar in die parkeergarage werd bedreven.

Het bewijst maar eens te meer dat met een groep op stap zeker zijn voordelen heeft.

Op de terugweg werd Andorra 'meegenomen'. Het slechts 25 kilometer lange minstaatje staat bekend als belastingparadijs. Voor menigeen interessant om

even wat in te kopen voor thuis. Ook werd hier en daar een nieuw setje banden gescoord. Dat bleek dus nodig te zijn. Veel goedkoper was het echter niet daarvoor hoeft je niet naar Andorra te rijden. Een leuk stadje dat heel erg toeristisch ingesteld is.

Al snel ben je Andorra weer uit en rijdt je richting de Franse Alpen. Eerst nog naar de Middenlandse zee vlakbij Narbonne. Na een overnachting daar werd er wederom een rustdag gehouden waarbij gezegd moet worden dat er een prachtige route was gemaakt door de Langedoc.

Ga je deze route rijden dan kom je bijvoorbeeld door een klein dorpje Caunes-Minervois genaamd. Het is een middeleeuws dorp met steile, kronkelende, smalle straatjes en zand-gekleurde stenen

gebouwen van rond de grote 8e eeuw. Hoewel het dorp klein is, met niet meer dan 1400 inwoners, beschikt het over twee restaurants en twee bistros. Een leuke plek voor een korte pauze.

Na terugkeer in Narbonne ging het na een tweede overnachting via een pittige route naar het lieflijke kuuroord Digne-les Bains. Het ligt aan de voet van de Alpen. Gelegen op het kruispunt van drie valleien in een beschermd natuurgebied, heeft de lucht en het water de reputatie aandoeningen van de luchtwegen en reuma te genezen. Digne is ook de hoofdstad van de lavendel. Jaarlijks vindt hier in augustus het Corso de la Lavande plaats.

Verder komen we weer door het Rhonedal. De Côtes du Rhône, in het zuid-oosten van Frankrijk, wordt in het noorden begrensd door Vienne en in het zuiden door Avignon. Het wijn productiegebied strekt zich lang en smal uit langs de oevers van de Rhône en mede daardoor kunnen de Côtes du Rhône-wijnen sterk van elkaar verschillen voor wat betreft kleur, smaak en productiewijze. Het Rhonedal is de oudste wijnstreek van Frankrijk. Voordat we daar zijn is er eerst nog ruim 400 kilometer af te leggen. Hier komen we twee redelijk bekend cols tegen de col de Tempêtes en de Mont Ventoux.

De laatste dag is zeker nog indrukwekkend als je ziet waar we langs komen. De route gaat diverse keren langs dorpjes via een soort rondweg. Je kunt natuurlijk -als je het leuk vindt- door de dorpjes rijden. Verder komen we langs een stuwmeer dat het grootste kunstmatige meer van Europa genoemd wordt. Het Lac de Serre-Ponçon is een stuwmeer in de Franse Hautes-Alpes. De dam (gebouwd van 1955-1961) bij Serre-Ponçon, waar de rivieren Durance en de Ubaye samenkomen, is 124m hoog en 630m breed. Col de Lautaret is ook niet te

versmadden. Imposant. Het wordt nog mooier met de bekende col de Madeleine. Alleen de naam doet je watertanden. De Col de la Madeleine is een bergpas in de Franse Alpen. De bergpas is vooral bekend vanwege wielren-etappes in de Ronde van Frankrijk. Voordat je hier echter bent heb de beide eveneens bekende cols de Calibier en de Telegraphe al gehad.

Na al dit Alpengeweld keren we terug naar waar we begonnen zijn: Archamps. Daar blijven we in het zelfde hotel als waar we de reis begonnen, weer een nacht. Iedereen is heelhuids terug en kan terugkijken op een gevarieerde reis naar Porto. Een afsluitend diner met de nodige dankwoorden hoort erbij maar dan is het echt afgelopen. De volgende ochtend keert iedereen huiswaarts. Ik hoop met een tevreden gevoel en wellicht tot ziens op een volgende reis.

Een goed verlopen reis zonder noemenswaardige pech of ongevallen, een reis waar heel veel natuurschoon te zien was, maar dan wel vanaf de motor natuurlijk. De routes waren van dusdanige lengte dat iedereen die dit wilde, ruim de tijd had om leuke foto's te maken. Dit is dan ook gebeurd. Er zijn honderden foto's gemaakt.

Meinte Hoekstra